

EKSTRALAR

Scott Westerfeld

EKSTRALAR

Scott Westerfeld

 tudem[®]

© 2010, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR
metin hakları © 2007, Scott Westerfeld

İlk basım 2009 yılında, Amerika'da "Extras" adı ile Simon & Schuster
Children's Publishing'in bir markası olan Simon Pulse
tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yazar: Scott Westerfeld

Türkçeleştiren: Niran Elçi

Kapak Tasarımı: Formlabor

Kapak Resmi: İStockphoto/btrenkel

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam

Editör: Burhanettin Düzçay

Düzeltili: Hande Akkalender

Dizgi - Grafik: Tudem

Baskı ve Cilt: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Şubat 2011 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 519 - 0

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

EKSTRALAR

Scott Westerfeld

 tudem[®]

Birinci Kısım

ŞUNU İZLE

Hepiniz bize ihtiyacınız olduğunu söylüyorsunuz. Belki duyuyorsunuz da, ama size yardım etmemiz için değil. Sonunda, bütün şehirler uyanırken, özgür kalmak üzere olan milyonlarca canlı yeni zihin varken, yeterince yardım bulabilirsiniz zaten. Birlikte çalışırsanız, biz olmasak da dünyayı değiştirmek için yeter de artarsınız bile. Bu yüzden, bundan sonra David ve ben sizi engellemek için çalışacağız. Çünkü, bilirsiniz, özgürlük her şeyi mahvedebilir de.

Tally Youngblood

PENCERENİN DIŞINDA

“Moggle,” diye fısıldadı Aya. “Uyanık mısınız?”

Karanlıkta bir Şey hareket etti. Yurt kıyafetlerinden oluşan bir yığın, altında küçük bir hayvan varmış gibi hışırdadı. Sonra örümcek ipeği ve pamuklu kumaŐ katmanlarının arasından bir Őekil, kayarak havalandı ve Aya'nın yatağına doğru süzüldü. Minik, meraklı, tetikte lensler, açık pencereden gelen yıldız ışığını yansıtarak Aya'nın yüzüne baktı.

Aya sırttı. “İŐe koyulmaya hazır mısınız?”

Moggle yanıt olarak gece ışıklarını yaktı.

“Of!” Aya gözlerini sıkı sıkı yumdu. “Yapma Şunu! İnsanın gözlerini mahvediyor!”

Biraz daha yatakta yattı ve gözlerinin önünde beliren beneklerin solmasını bekledi. Uçan-kamera özür dilercesine omzunu dürtükledi.

“Sorun değil, Moggle-çan,” diye fısıldadı Aya. “KeŐke bende de kızılötesi görüş olsaydı.”

Yaşıtı pek çok kiŐide kızılötesi görüş vardı; ancak Aya'nın anne babası, ameliyat konusunda bir tuhaftı. Onlar dünya hâlâ Güzel-Zamanı'ndaymış gibi davranıyordu. O zamanlarda insanların kendilerini değiştirmek için on altı

yaşına basmayı beklemeleri gerekiyordu. Geçkinler öyle modadan–eksik olabiliyordu ki.

Bu yüzden Aya çok çirkin kocaman bir burun ve normal görüşüyle kalmak zorundaydı. Evinden yurda taşındığında anne babası göz–ekranı ve ten–anten edinmesine izin vermişlerdi, ama sırf her dilediklerinde kızlarına mesaj gönderebilmek için. Yine de hiç yoktan iyiydi. Aya parmağını gerdi ve şehir arayüzü titreyip canlanarak gözlerinin önünde belirdi.

“Eyvah,” dedi Aya, Moogle’a. “Neredeyse gece yarısı olmuş.”

Uykuya daldığını hatırlamıyordu, ama tekno–kafa partisi başlamış ve şimdiden tıka basa dolmuş olmalıydı. Onca ameliyat–maymunu ve manga–kafa arasında, meraklı bir çirkinini kimse fark etmezdi.

Dahası, Aya Fuse görünmez olmak konusunda uzmandı. Yüz sıralaması bunun kanıtıydı. Göz ucunda kıpırdamadan duruyordu: 451,396.

Yavaşça nefes verdi. Bir milyon nüfuslu bir şehirde, bu hepten ekstraydı. İki senedir kendi kanalı vardı, daha bir hafta önce harika bir hikâye hazırlamıştı ve hâlâ tanınmıyordu.

Eh, bu gece sonunda bunu değiştirecekti.

“Gidelim Moogle,” diye fısıldadı ve yataktan çıktı.

Ayaklarının dibinde gri bir cübbe, şekilsiz bir yığın halinde yatıyordu. Aya onu yurt formasının üzerine giydi ve belini bağladı, sonra pencere pervazına tünedi. Yüzünü yavaşça gece göğüne çevirdi, bir bacağına serin gece havasına uzattı, sonra diğerini çıkardı.

Elli metre ařağıdaki zemine bakarak dūřūř bileziklerini taktı.

“Tamam, bu bař dōndūrūcū.”

En azından orada dolanan gōzetmenler yoktu. İnsanın odasının on ūcūncū katta olmasının iyi tarafı buydu iřte; kimse pencereden kaçabileceđinizi dūřūnmüyordu.

Gōkyūzūnde yođun, alçak bulutlar toplanmıřtı, sođuk havada çam ve yađmur kokusu vardı. Aya cūbbesinin için- de donacađını dūřūndū. Ama cūbbenin ūzerine bir yurt ceketi giyip sonra da insanların bunu fark etmemesini bek- leyemezdi.

“Umarım tamamen şarj olmuşsundur Moogle. Atlama zamanı.”

Uçan–kamera Aya’nın ūzerinden sūzūldū ve pencere- den çıkararak omzuna yakın bir yere yerleřti. Yarım futbol topu būyūklūđundaydı, sert plastik kaplıydı ve dokununca ele ılık geliyordu. Aya, Moogle’a sarıldıđında, bilezikleri- nin uçan–kameranın kaldıracılarının akımına kapılarak tit- remeye bařladıđını hissetti.

Gōzlerini sıkı sıkı kapattı. “Hazır mısın?”

Moogle kollarında ūrperdi.

Aya būtūn gūcūyle kameraya sarılarak kendini bořluđa bıraktı.

Buđunlerde dışarı çıkmak çok daha kolaydı.

Ađabeyinin en iyi arkadařı Ren Machino, Aya’nın on be- řinci dođum gūnū řerefine Moogle ūzerinde deđiřiklikler

yapmıştı. Aya ondan yalnızca kamerayı uçan-tahtasına ayak uydurabilecek kadar hızlı kılmasını istemişti. Ama çoğu tekno-kafa gibi, Ren de uyarlamalarıyla gurur duyardı. Yeni Moogle su geçirmiyordu, çarpmalardan etkilenmiyordu ve Aya büyüklüğünde bir yolcuyu havada taşıyabilecek kadar güçlüydü.

Hemen hemen... Kollarını uçan-kameraya dolamışken, döne döne yere düşen bir kiraz çiçeğinden daha hızlı değildi. Atlama yelegi çalmaktan çok daha kolaydı. Ve o korkutucu atlama anı dışında, eğlenceliydi de.

Pencerelerin geçip gitmesini izledi: Standart malzemelerden oluşan bir dağımlıklıkla dolu, sıkıcı odalar. Akira Binası'nda ünlü kimse yaşamıyordu, yalnızca markasız giysiler giyen yüzden-eksik ekstralar. Birkaç ego-habercisi gözlerden uzakta oturmuş, kameralarına konuşuyorlardı. Buradaki ortalama yüz sıralaması altı yüz bindi; ümitsiz, acıklı bir durum.

Olanca dehşetiyle ünsüzlük.

Güzel-Zamanı'nda, canınız çektiğinde muhteşem yeni giysiler ya da yeni bir uçan-tahta talep edebildiğinizi ve istediklerinizin büyümlü bir biçimde duvardaki delikten çıkıverdiğini hatırlar gibiydi Aya. Ama bugünlerde, ünlü değilseniz ya da harcayacak meziyet puanınız yoksa, delik size doğru düzgün şeyler vermiyordu. Ve puan kazanmak için derslere girmeniz ya da iş yapmanız gerekiyordu; daha doğrusu İyi Vatandaş Komitesi her ne emrederse onu yapmanız gerekiyordu.

Mogge'ın kaldırıncıları yeraltındaki metal kafesle bağlantı kurdu, Aya dizlerini bükerek yere çarptı ve yuvarlandı. Islak çimenler, altında sünger gibi hışırdadı. Yumuşaktı, ama ürpertici derecede soğuktu.

Mogge'ı bıraktı ve yağmurun ıslattığı zeminde yatarak nabzının yavaşlamasını bekledi. "Sen iyi misin?"

Mogge tekrar gece ışıklarını yakıp söndürdü.

"Tamam... ama o ışıklar *hâlâ* kör edici."

Ren uçan-kameranın beynini de değiştirmişti. Evet, 'Yapay Zeka' hâlâ yasadışı olabilirdi; ama yeni Mogge elektrik devreleri ve kaldırıncı yığınınından daha fazlasıydı. Ren'in yaptığı değişikliklerden sonra, kamera Aya'nın en sevdiği çekim açılarını, ne zaman tarama çekimi yapıp ne zaman yaklaşacağını, hatta ipucu için Aya'nın baktığı yeri nasıl takip edeceğini biliyordu.

Ama bir sebepten, gece görüşü olayını anlamıyordu.

Aya gözlerini açmadan, görüş alanındaki beneklerin solmasını bekleyerek dikkatle etrafı dinledi. Ayak sesi yoktu, gözetmen robotların uğultusu yoktu. Yurttan gelen müziğin boğuk gümlmeleri dışında hiçbir şey yoktu.

Ayağa kalktı ve üstünü başını silkeledi. Üzerine yapışan ıslak çimenleri fark edeceklerinden değil; Şöhret Bombacıları görünmemek üzere giyinirdi. Cübbe şekilsiz ve başlıklydı: parti basmak için kusursuz bir kılık...

Aya bilekliğini bükünce çalılıarın arasına sakladığı uçan-tahta yükseldi. Ardından tahtanın üzerine çıkarak Güzelköy'ün parlak ışıklarına döndü.

Sakinlerinin çoğu artık güzel olmadığı –eskiden anlaşıldığı şekilde güzel olmadığı– halde, herkesin oraya hâlâ Güzelköy demesi tuhaftı. Güzelköy piksel–tenler, ameliyat–maymunları ve bir sürü başka garip yeni moda ve akımla doluydu. Bir milyon ayrı güzellik ya da tuhafıktan birini seçebilir, hatta hayatınız boyunca doğal yüzünüzü kullanabilirdiniz. Bugünlerde “güzel” demek, fark edilmenizi sağlayan herhangi bir şey demektir.

Ama Güzelköy’de bir şey hâlâ aynıydı: On altı yaşına basmadan oraya gidemiyordunuz. Ne bütün iyi şeylerin olduğu saatte, yani geceleyin, ne de özellikle bir ekstra, bir kaybeden, bir ünsüzken...

Aya şehre bakarken, kendini görünmezliğinde boğulmuş hissetti. O parlak ışıkların her biri, Aya Fuse’un adını hiç duymamış bir milyon kişiden birini temsil ediyordu. Muhtemelen hiç duymayacak olan bir milyon kişiden biri.

Aya içini çekerek uçan–tahtasını ileriye dürttü.

Hükümet haberleri her zaman Güzelköy’ün sonsuza dek yok olduğunu, insanlığın yüzyıllar süren boş-kafalılıktan kurtulduğunu söylüyordu. Çirkinler, güzeller ve geçkinler arasındaki ayrımların artık var olmadığını iddia ediyorlardı. Son üç senenin yepyeni teknolojiler yarattığını, geleceğin yolunu açtığını...

Ama Aya’nın görebildiği kadarıyla zihin–yağmuru hiçbir şeyi değiştirmemişti.

On beş yaşında olmak hâlâ iğrençti.

İsyanın birkaç yıl sonrasında Tally Youngblood, Özellerin rejimini yıkmış ve kültürel değişim tüm dünyaya yayılmıştı. Tekno–kafalar yepyeni aygıtlarıyla gösteriş yapıp, haberciler dedikoduları yayarken, ameliyat–maymunları estetik ameliyatların bağımlısı haline gelmişti. Herkes ünlü olmanın peşindeydi.

15 yaşındaki Aya Fuse da bu düzenin içindeydi. Ama Aya'nın yüzü o kadar az rastlanan bir yüzdü ki, o tam anlamıyla bir hiç kimseydi. O bir ekstraydı. Bir yıldız olabilmesinin tek yolu sıra dışı bir hikâye bulmasıydı.

Ve sonra büyük bir sırra tesadüfen ortak oldu. Popülerliğin keskin doruklarına yaklaştığını biliyordu. Ama açıklamak üzere olduğu bilgi hem kendi kaderini hem de cesur yeni dünyayı değiştirecekti.

Serideki tüm kitaplar

ISBN 978-9944-695-519-0

9 789944 695519 0

www.tudem.com